

László Hortobágyi
Szánalom és megváltás
1978

*(jelige: A minden-megváltás tana
Lubac és Rahner tanítása, hogy a természetfölötti egy lényeges „alkatrésze” az
emberi természetnek. Ez az elmélet megengedi a következtetést a
mindenmegváltás, azaz minden ember megváltottságának a tanára. A svájci Hans
Urs von Balthasar még további indokokat szállított ehhez. Azt mondja: az Úristen
végtelen jósága nem engedheti meg, hogy az emberek örök kárhozatra jussanak!
Azt gondolja, hogy az örök kárhozat a jóságos Isten szeretet-tervének
megfeneklését jelentené és az Isten kudarca lenne. A pokol – talán – létezik, de
minden valószínűség szerint: üres!
Von Balthasar rámutatott arra, hogy az ő „minden lény megmentésének” tanával
jobb társadalom jönne létre....)*

Kisváros, közepes méretű későgót templom, festett, igazi színes ólomüveg
ablakokkal.

Két fiatal orgonaépítő matat a karzaton Pap Bácsi társaságában.

Késő ősz, benn melegebb mint odakint.

Karzatra eső utolsó nagy - alul is nyitható - ólomüvegablak egyméteres mélyedésében
hatalmas legyek négy-öt vödörnyi zizegő kitinváz hekatombái, miközben további
százezer tapad vergődve az ablaknak ősz utolsó melegét sugárzó
szivárványfelületére.

Pap Bácsi nézi forgatagot szeme mint hóba pisált két lyuk.

Nem mormol szánalomimát isten eme teremtményeinek nyomorúságos vergődése
láttán, koherenciája a világrendjével és az evolúcióval kétségtelen.

Ami elmúlik az elmúlik.

Ablakot nem nyit - *euthánázia* - viszont lila klepetusban megáldja orgonát és két
építőjét a mindenkit megváltás nemes és keresztényi eszméjének a nevében.

Késő ősz van.

(Hortobágyinak Látszó 1978)

